U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **D. B.**, zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2018, č. j. 1 Az 76/2017 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ing. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2018, č. j. 1 Az 76/2017 – 32, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2017, č. j. OAM-57/LE-LE05-P07-2017. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu: Stěžovatel dne 29. 3. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V pohovoru k žádosti dne 30. 3. 2017 uvedl, že je ženatý (manželka žije v L.), nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a není ani nijak politicky angažovaný. Ukrajinu opustil v roce 2015 na základě polského pracovního víza. Před odjezdem z Ukrajiny žil v L., ve kterém probíhají válečné operace, což bylo důvodem jeho odchodu ze země původu.

[3] Do L. se nemůže vrátit mimo jiné proto, že má na noze tetování fotbalového klubu Z. L. Všichni fanoušci tohoto klubu šli bojovat jako dobrovolníci proti separatistům, proto kdyby jeho tetování separatisté odhalili, hrozilo by mu nebezpečí. Kromě toho nemá v L. již žádné zázemí, protože se s manželkou pohádali a více než rok spolu nemluví. Do jiné části Ukrajiny se také vrátit nemůže, nikoho tam nemá, náklady na bydlení jsou vysoké, naopak práce je špatně placená.

[4] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany; rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné. Konstatoval, že si je stejně jako žalovaný vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v L. oblasti, ve které stěžovatel před odjezdem z vlasti pobýval. Stěžovatel však může využít možnosti vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny, kde ozbrojené střety neprobíhají; kromě toho po registraci jako vnitřně vysídlená osoba může využívat i pomoci vládních institucí, která je poskytována vnitřním migrantům. Vnitřní přesídlení by vyřešilo i obavy stěžovatele z útoků separatistů kvůli jeho tetování. Nakonec městský soud připomněl, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tvrzené ekonomické problémy a strach z osamocení na Ukrajině nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

[5] Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); správně se však jedná o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně pak namítal, že městský soud nesprávně akceptoval nepřezkoumatelné a neúplné vyhodnocení efektivity využití vnitřního přesídlení stěžovatele, které provedl žalovaný, čímž nerespektoval právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016 - 94.

[6] Podle stěžovatele městský soud nesprávně směšuje ekonomické problémy, jako kritérium důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu, s ekonomickými důvody, jako kritériem pro aplikovatelnost institutu vnitřního přesídlení. Ekonomická situace stěžovatele (byl nucen zanechat veškerý svůj majetek v původním bydlišti v L. a měl by problémy se získáním práce v jiné části Ukrajiny) a osobní podmínky (absence vazeb mimo místo původního bydliště, které by umožňovaly přežití v klidnější části Ukrajiny) jsou podstatnými skutečnostmi, relevantními pro vyhodnocení realizovatelnosti vnitřního přesídlení. Těmito otázkami se žalovaný ani soud nezabýval, samotný odkaz žalovaného na zprávu o zemi původu v žádném případě nemůže představovat přezkoumatelné vypořádání s možností vnitřního přesídlení stěžovatele, což je v rozporu s názorem vyjádřeným v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 197/2016 – 94.

[7] Nesprávný a nedostatečně zdůvodněný je i názor městského soudu, podle něhož samotné sociální a majetkové problémy vnitřně přesídlených osob nemohou vyloučit nutnost využití vnitřní ochrany, která má přednost před mezinárodní ochranou. V případě, že vnitřní přesídlení nemůže přesídleným osobám zaručit jejich základní přežití, bezesporu nelze tvrdit, že se jedná o jediné přípustné řešení jejich situace. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí. Odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, obsah správního spisu a napadený rozsudek. Konstatuje, že žádostí stěžovatele o mezinárodní ochranu se zabýval důkladně a posoudil všechny okolnosti, které k jejímu podání vedly. Neshledal však žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

[9] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[10] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů (respektive městského soudu).

[12] V projednávané věci považoval stěžovatel za otázku zásadního významu to, že městský soud aproboval nepřezkoumatelné a neúplné vyhodnocení efektivity využití vnitřního přesídlení stěžovatele, jak jej učinil žalovaný, čímž se odchýlil od požadavků na zjišťování skutkového stavu věci, vyplívajících z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

[13] Městskému soudu nelze vytýkat, že shodně se žalovaným uvedl, že přestěhování v rámci země původu představuje „možnost vnitřní ochrany“, kterou je stěžovatel povinen využít před vyhledáním ochrany v jiném státě; tento přístup odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74). Rozsudek č. j. 4 Azs 197/2016 – 94, jehož se stěžovatel dovolával, nepřináší nová či odlišná kritéria, ale s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti věci Nejvyšší správní soud shledal, že možnost vnitřní ochrany nebyla dostatečně posouzena. Taková situace ovšem v nyní posuzované věci nenastala. Stěžovatel neuvedl žádné okolnosti, které by odůvodňovaly jeho tvrzení, že se městský soud dopustil zásadního pochybení při posouzení možnosti stěžovatele využít vnitřní ochranu v jiné části Ukrajiny, kde válečné střety neprobíhají. Těmito okolnostmi nejsou ani namítaná obtížná situace na trhu práce, vysoké ceny nájemného nebo absence rodinného zázemí.

[14] Pro úplnost lze dodat, že není pravdou, že městský soud tvrdil, že sociální a majetkové problémy vnitřně přesídlených osob nemohou vyloučit možnost vnitřního

přesídlení. Městský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70) toliko konstatoval, že tyto důvody nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Kromě toho městský soud v napadeném rozsudku připomněl možnost pomoci, která je vnitřně přesídleným osobám na Ukrajině poskytována a jíž může stěžovatel v případě návratu do země původu využít. Je tedy zřejmé, že reagoval na tyto tvrzené potíže stěžovatele v souvislosti s možností jeho vnitřního přesídlení.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[16] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[17] Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu Mgr. Ing. Jakubovi Backovi přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písmeno d) a § 11 odst. 1 písmeno d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, byla úhrnná výše odměny a náhrady hotových výdajů s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. navýšena o 21%, takže ustanovenému zástupci náleží celkem 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. listopadu 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu